

”Colferin jättimenestyssarja Artemis Fowlin haastaja.”
Daily Mail

EOIP COLFER

WARPP

SALAMURHAAJAN OPPIPOIKA

WSOY

ΕΟΪΠ COLFER

WARF I. KIRJA
SALAMURHAAJAN OPPIPOIKA

SUOMENTANUT JAAKKO KANKAANPÄÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
W.A.R.P. BOOK I: THE RELUCTANT ASSASSIN

TEXT COPYRIGHT © EOIN COLFER, ARTEMIS FOWL LTD, 2013
SUOMENKIELINEN LAITOS © JAAKKO KANKAANPÄÄ JA WSOY 2013

SIVUN 230 SHERLOCK HOLMES -SITAATTI
OUTI PICKERINGIN SUOMENNOKSESTA

ISBN 978-951-0-39899-9

PAINETTU EU:SSA

Finnille, Seánille, Gracelle, Jeremylle ja Joelle

SISÄLLYS

1	Murhakamari	9
2	Kuntosalin kasvatti	18
3	Machonörtit	34
4	Alt-Tek	58
5	Asiaa ulkokuoneeseen	82
6	Viktorian aikaan	121
7	Puskevat pässit	155
8	Punainen hansikas	177
9	Golgoth Golgoth	191
10	Herra Charismo	219
11	Old Nichol	261
12	Maaksi jälleen	277
	Jälkinäytös	301

1

Murhakamari

Bedford Square. Bloomsbury. Lontoo. 1898

Varjoissa kaappikellon ja samettiverhojen välissä oli kaksi tahraa. Toinen korkeammalla, toinen matalammalla. Kaksi kalpeaa peukalonjälkeä mustassa yössä, jota entisestään synkensivät pimennyskaihtimet paksujen verhojen takana ja kellari-ikkunoiden peitoksi viritetty säkkikangas.

Tahroista alempi oli pojan naama, mustattu noella ja värisi aavistuksen verran kellarihuoneen varjoissa. Siinä oli nuori Riley, tuotu tänä iltana todistamaan tappajankykynsä ensimmäisen kerran.

Ylemmän tahrان kasvot kuuluivat miehelle, jonka nimi hänen toimeksiantajilleen oli Albert Garrick, vaikka suuri yleisö oli tuntenut hänet aivan toisella nimellä. Hänen taiteilijanimensä oli ollut Lombardi, ja monen vuoden ajan hän oli ollut Lontoon West Endin tunnetuin lavataikuri, kunnes hän oli kerran ihan oikeasti sahanut kauniin avustajansa kahtia. Sinä iltana Garrickille oli selvinnyt, että hän nautti ihmishengen riistämisestä lähes yhtä paljon kuin katsomosta raikuvista suosionsoituksista, ja niin silmäkääntäjä oli antautunut uudelle uralle: palkkamurhaajaksi.

Garrick suuntasi tyhjien silmiensä katseen Rileyhin, tarttui poikaa olkapäästä ja puristi sitä luisin pitkin sormin takin kankaan läpi hermoihin saakka. Hän ei sanonut sanaakaan, nyökkäsi vain kerran, mutta ele oli käskevä, merkityksiä täynnä.

Muista, mitä tänään iltapäivällä opit, kaitaleukainen suu sanoi. Liiku hiljaa kuin Whitechapelin sumu ja työnnä terää sisään, kunnes sormesi uppoavat haavaan.

Garrick oli käskenyt Rileyn raahata Strandilta löytyneen kuolleen koiran raadon heidän asuntoonsa Holborniin ja oli pannut hänet sitten ripustamaan sen kattoon ja harjoittelemaan veitsen käyttöä siihen, jotta hän saisi tuntumaa luiden vastukseen.

Aloittelijat ne kuvittelevat, että terävä veitsi työntyy sisään kuin kuuma rautakanki vahaan, mutta se on pötyä. Joskus jopa tällainen mestari kuin minä voi osua luuhun ja lihakseen, niin että ole valmiina painamaan alas ja työntämään ylös. Muista se. Paina alas, työnnä ylös. Paina luuta vasten kuin vipua.

Nyt Garrick teki saman liikkeen pitkällä stiletillään ja kumarsi leveän, mustatun otsansa Rileyn puoleen varmistaakseen, että poika kuunteli.

Riley nyökkäsi, otti sitten veitsen ja siirsi sen kämmenestä toiseen niin kuin Garrick oli opettanut.

Garrick tyrkkäsi Rileyä pois varjoista, kohti leveää tolppäsänkyä, jossa tuleva poismennyt makasi.

Tuleva poismennyt. Se oli Garrickin sutkauksia.

Riley tiesi joutuneensa kokeeseen. Tämä olisi oikea tappo, lihana palkkio nostettu jo etukäteen. Hän joko sammuttaisi ensimmäisen kynttilänsä tänään tai Albert Garrick jättäisi toisenkin ruumiin tähän kaameaan, synkkään kammioon ja onkisi itselleen uuden oppipojan Lontoon katuojista. Se olisi Garrickista harmi, mutta myös ainoa vaihtoehto. Rileyn täytyisi oppia tekemään muutakin kuin käristämään makkaroita ja kiillottamaan saappaita.

Riley laahasi jalkojaan lattiaa pitkin, ensin toista ja sitten toista, niin kuin hänelle oli opetettu, ja veteli samalla varpaillaan laajoja kaaria roskia etsien. Se hidasti hänen kulkuaan, mutta yksinkin rypistetty, pois heitetty paperinpala saattaisi riittää herättämään hänen uhrinsa. Riley näki edessään tikarin, omassa kädessään olevan ase, ja eikä ollut uskoa olevansa siinä pisteessä: tekemässä tekoa, joka tuomitsisi hänet helvettiin.

Kun olet saanut itse kokea sen voiman tunteen, sinulle on paikka tarjolla meidän perheyhtymässämme, Garrickilla oli tapana sanoa. Ehkä meidän kannattaisi teettää käyntikortteja, mitä sanot? Garrick & poika. Palkkamurhaajat palveluksessanne. Ehkä halpamaisia, mutta ei halpoja.

Sitten Garrick aina nauroi, ja se oli synkkä, syvältä kumpua-va ääni, joka pani Rileyn hermot sykkimään ja hänen vatsalaukkinsa muljahtamaan.

Riley astui taas askeleen eteenpäin. Sinä yönä hänestä tulisi murhaaja, se näytti väistämättömältä. Huone tuntui puristuvan hänen ympärilleen. Rileyn päässä alkoi jyskyttää, kunnes hänen kätensä tärisivät ja terä oli luiskahtaa sormien lomitse.

Hetkessä Garrick ilmaantui hänen vierelleen kuin aave ja kosketti hänen kyynärpäätään käyrällä jääpuikkosormellaan.

”Maasta sinä olet...” hän kuiskasi niin hiljaa, että sanat olivat kuin huoneessa tuntuvaa vetoa.

”Ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman”, Riley täydensi raamatunlauseen äänettömästi mielessään. Se oli Garrickin suosikki.

Omat hautajaismenoni, hän oli sanonut eräänä talvi-iltana heidän katsellessaan Leicester Squarelle italialaisravintolan loosisista. Taikuri oli juuri kumonnut toisen kannullisen kitkerää punaviiniä ja hänen herrasmiehen puheenpartensa oli alkanut liukua pois kuin kala märältä kivipaadelta.

Joka jätkä meistä on rämpinyt ylös mudasta ja tomusta ja siihen samaan hemmetin sotkuun palaamme, sano minun sanoneen.

Minä vaan lähetän ne takaisin vähän nopeammin. Pari silmänräpäystä etuajassa, niin me päästään nautiskelemaan elämän pikku iloista. Näin ovat asiat, ja jossei sinusta siihen ole, Riley, niin sitten...

Garrick ei ollut silloin toteuttanut uhkaustaan, mutta nyt oli selvää, että Rileyn olisi aika lunastaa paikkansa hänen pöydässään.

Riley tunsi lattialankkujen raot selvästi kenkiensä läpi, sillä kenkien pohjat oli työläästi hiottu ohuttakin ohuemmiksi Garrickin työpajan sorvissa. Nyt hän näki uhrin makaavan vuoteessaan. Vanhan miehen, jonka harmaa hiuspehko pilkisti pöyheän peiton alta.

En näe hänen kasvojaan. Siitä Riley ainakin sai olla kiitollinen.

Riley astui lähemmäs sänkyä. Hän tunsi Garrickin takanaan, tiesi että aika olisi pian lopussa.

Maaksi pitää sinun jälleen tuleman. Maaksi pitää sinun.

Riley näki vanhan miehen käden lepäävän tyynyllä, etusormen, joka oli pelkkä tynkä jonkin kauan sitten sattuneen onnettomuuden jäljiltä, ja hän tiesi, että ei pystyisi siihen. Hän ei ollut murhaaja.

Riley vilkuili ympärilleen seistessään paikoillaan. Hänet oli opetettu hätätilanteessa turvautumaan ympäristön tarjoamiin keinoihin, mutta nyt hänen opettajansa seisoi hänen takanaan, tarkkaili hänen jokaista liikettään rävähtämättömien silmiensä aavemaisella, kiihkeällä katseella. Sängyssä makaavasta vanhasta miehestä ei olisi apua. Mitä joku harmaahapsi muka mahtaisi Garrickille? Mitä kukaan mahtaisi?

Neljä kertaa Riley oli paennut, ja neljä kertaa Garrick oli löytänyt hänet.

Kuolema on ainoa pakotie, Riley oli ajatellut. *Minun kuolemani tai Garrickin kuolema.*

Mutta Garrickia ei voinut tappaa, hän oli kuolema itse.

Maaksi pitää sinun jälleen tuleman.

Äkkiä Rileyä heikkotti, ja hän pelkäsi lysähtävänsä kylmälle lattialle. Ehkäpä se tosiaan olisi viisainta. Maata tajuttomana ja antaa Garrickin tehdä verityönsä itse. Mutta vanhus kuolisi myös siinä tapauksessa, ja hänen kohtalonsa raskauttaisi Rileyn sielua tuonpuoleisessa.

Tappelen vastaan, Riley päätti. Hänellä ei juuri ollut toivoa henkiin jäämisestä, mutta hänen oli pakko tehdä jotain.

Suunnitelma toisensa jälkeen lepatti hänen kuumeisten aivojensa halki, kaikki toinen toistaan toivottomampina. Ja koko ajan hän käveli hitaasti eteenpäin Garrickin hyytävä uhka niskassaan. Sängyntolppien välissä makaava mies näkyi yhä paremmin. Riley erotti jo toisen korvan, kokonaisen rivin reikiä, joissa oli varmaankin joskus ollut renkaat.

Oliko mies ulkomaalainen? Ehkä merimies?

Hän näki punakan leuan ja rasvapoimut sen alla, kaulassa nauhan, joka johti peitteellä lojuvaan outoon riipukseen.

Pane merkille pienetkin asiat viimeistä piirtoa myöten, Garrick oli opastanut. *Ime ne sisääsi silmilläsi, niin ties vaikka ne joskus pelastaisivat henkesi.*

Minun henkeäni ei voi mikään pelastaa, ei tänä iltana.

Riley astahti taas lähemmäs varpaillaan kaartaa vetäen ja tunsi etumaisessa jalassaan oudon lämpimän tunteen. Hän vilkaisu alas ja hämmästyivät perin pohjin nähdessään, että hänen kensä kärki hehkui vihreänä. Nukkuvan miehen ympärille oli syttynyt värillinenkehrä, jonka ytimenä oli oudosta riipuksesta lähtevä smaragdinvihreä hehku.

Garrickin sanat puhalsivat viimana hänen korvansa ohi. ”Penteleen pentele. Konnankoukkuja! Tuikkaa häntä nyt.”

Riley ei pystynyt liikahtamaanakaan. Aavemainen valo oli jäähmettänyt hänet paikoilleen.

Garrick työnsi häntä syvemmälle outoon lämpimään loisteseen, joka samassa vaihtoi väriään verenpunaisen valon puoli-

palloksi. Jostakin vuoteen suunnalta puhkesi soimaan luonnon, valittava ääni niin raastavana ja hirvittävänä, että Riley tunsi sen ravistelevan aivojaan niiden luisessa suojakuoressa.

Vanha mies havahtui silmänräpäyksessä ja pomppasi pystyyn kuin vieteriukko laatikosta.

”Hemmetin sensori taas epäkunnossa”, hän mutisi skotlantilaisittain korostaen, vetisiä silmiään räpytellen. ”Kaikkea sitä täytyy...”

Mies huomasi sekä Rileyn että tikarin terän, joka pisti esiin tämän nyrkistä kuin jääpuikko. Hän päästi kätensä laskeutumaan hitaasti kohti hehkuvaa, pisaran muotoista riipusta, joka lepäsi hänen laihalla rinnallaan, ja napautti sitten sen keskikipsettä kahdesti, jolloin hirvittävä ulvonta vaikenä. Nyt riipuksen ytimessä hehkui numeroita, jotka näyttivät fosforilla kirjoitetuilta. Ne laskivat kahdestakymmenestä alaspäin.

”No niin, poika”, vanha mies sanoi. ”Eipä hätäillä nyt. Puhutaan tästä. Minulla on rahaa.”

Riley katsoi riipusta kuin lumottuna. Se oli selvästi taikakalu, eikä siinä vielä kaikki: riipus näytti jotenkin tutulta.

Garrick keskeytti hänen ajatuksensa tyrkkäämällä häntä terävästi kylkiluiden väliin.

”Vauhtia nyt”, hän hoputti. ”Ansaitse kannuksesi. Maaksi pitää sinun tuleman.”

Riley ei pystynyt. Hänestä ei tulisi samanlaista kuin Garrick, hän ei tuomitsisi itseään ikuisen kadotukseen.

”Mi-mi...” hän änkytti siinä toivossa, että hänen aivonsa saisivat aikaan sanat, joiden ansiosta sekä hän että outo vanha mies selviäisivät ahdingostaan. Mies kohotti kämmeniään osoittaakseen käsiensä olevan tyhjät, aivan kuin reilulla pelillä olisi siinä pimeässä kammiossa ollut väliä.

”Minulla ei ole aseita”, hän sanoi. ”Minulla on vain loputtomat määrät rahaa. Voin hankkia sitä teille niin paljon kuin te haluatte. Muutama tuhat puntaa syntyy tuosta vain. Mutta jos

teette minulle pahaa, tänne tulee miehiä varmistamaan, että salaisuuteni ovat turvassa – ja niillä miehillä on aseet, joiden vertaisia ette ole koskaan nähneet.”

Muuta vanha mies ei sanonut, sillä äkkiä hänen rinnastaan pisti esiin veitsi. Riley näki oman kätensä veitsen kahvalla, ja yhden kuvottavan hetken hän luuli, että hänen omat lihaksensa olivat pettäneet hänen sydämensä ja syyllistyneet murhatyöhön, mutta sitten hän tunsu käsivarressaan kihelmöintiä, kun Garrickin kylmät sormet irrottivat otteensa, ja hän tiesi Garrickin työntäneen hänen kättään.

”No niin”, Garrick sanoi lämpimän veren virratessa Rileyn hihalle. ”Pidä tiukasti kiinni, niin tunnet, kun elämä lähtee hänestä.”

”En minä sitä tehnyt”, Riley sanoi miehelle. Sanat noruivat hänen suustaan. ”En se minä ollut.”

Vanha mies istui jäykkänä kuin lankku, ja riipuksen rispaantuva nauha hankasi tikarin terää.

”Uskomatonta”, hän urahti. ”Keitä kaikkia minulla on peräsäni, ja te kaksi pelleä sitten onnistuitte.”

Garrickin sanat ryömivät Rileyn korviin kuin etanat. ”Tätä ei poika lueta sinun hyväksesi. Minun käteni löysi raon tuon kyyhkyläisen kylkiluiden välistä, mutta nyt on asianhaaroissa jotain kummallista, se täytyy myöntää. Eli saatan antaa sinulle uuden tilaisuuden.”

”Uskomatonta”, mies sanoi taas, ja sitten hänen riipuksensa päästi piipittävän äänen, ja hän oli poissa. Kirjaimellisesti poissa. Rätisi olemattomiin oranssien kipinöiden pilveksi, joka imeytyi riipuksen sydämeen.

”Taikaa”, Garrick henkäisi lähes kunnioittavasti. ”Taikuutta oikeasti on.”

Hän astahti taaksepäin suojautuakseen höyrystymisen mahdollisilta vaikutuksilta, mutta Riley ei ymmärtänyt seurata esimerkkiä. Hänellä oli yhä tikari kädessä ja hän saattoi vain kat-

sella, miten pilvi levisi ylös hänen käsivarttaan ja muutti hänet aineettomaksi nopeammin kuin kerjäläinen ehtii sylkäistä.

”Minä lähden”, hän sanoi, ja hän oli myös oikeassa, vaikka hän ei tiennytkään minne.

Hän tajusi yläruumiinsa muuttuvan läpinäkyväksi, ja hetken hänen elimensä olivat selvästi näkyvillä, tiukassa paketissaan läpikuultavien kylkiluiden takana, ja sitten niidenkin koneisto oli poissa ja sen tilalla oli vain kipinöitä.

Kaasupilvi, joksi Riley oli muuttunut, imeytyi riipuksen ytimeen. Hän tunsi joutuvansa pyörteeseen samalla tavalla kuin oli kerran tempautunut mainingin vietäväksi Brightonin rannalla ja hänen ystävänsä oli katsellut sitä kaikkea sivusta.

Porkkana. Minä muistan sinut.

Sitten Riley oli jo pelkistynyt yhdeksi ainoaksi puhtaan, hehkuvan energian pisteeksi. Piste välkähti kerran Garrickille ja katsoi sitten. Sekä vanhus että poika olivat poissa.

Garrick ojensi kätensä kohti peitteille pudonnutta riipusta ja ajatteli: *Olen nähnyt tämän laitteen ennen, tai sitten toisen, joka oli aivan samanlainen. Monta vuotta sitten...* Mutta hänen sormensa tapasivat vain nokitahran kohdassa, jossa outo talismaani oli ollut.

”Koko ikäni”, hän sanoi. ”Koko ikäni...”

Hän lausui virkkeensä loppuun ääneti, vain huuliaan liikuttaen, koska oli yksin tässä ihmeiden kamarissa.

Koko ikäni olen etsinyt oikeaa taikuutta. Ja nyt tiedän, että sitä todella on.

Garrick oli kuohuvien tunteiden mies, mutta yleensä hän piti sisäiset ailahtelunsa syvällä sydämessään, ulkomaailmalta piilossa. Nyt lämpimät onnen kyneleet kuitenkin valuivat pitkin hänen poskiaan ja tippuivat hänen takkinsa käänteille.

Ei pelkkiä silmäkääntötemppeja. Oikeaa taikuutta.

Salamurhaaja vajosi istumaan lattialle, ja pitkät hontelot jalat taittuivat niin että hänen polvensa olivat korvien tasolla. Veri

imeytyi hänen hienojen housujensa takamuksen läpi, mutta siitä hän ei piitannut hiukkaakaan, koska mikään ei enää koskaan palaisi ennalleen. Hän pelkäsi vain, että taikuus oli lähtenyt huoneesta ikuisiksi ajoiksi. Olisi hirvittävää, jos hän oli päässyt niin lähelle, mutta se oli kuitenkin karannut hänen otteestaan.

Riley, minä jään odottamaan tänne, hän ajatteli. Kiinalaiset uskovat, että taikuus on usein sidottu tiettyyn paikkaan, joten minun täytyy odottaa. Sen parempia kortteja minulla ei ole. Ja kun miehet tulevat ihmeellisten aseidensa kanssa, minä koston sinun puolestasi. Sitten otan taikuuden heiltä ja taivutan sen omaan tahtooni, eikä minua voi sen jälkeen estää enää kukaan.

2

Kuntosalin kasvatti

Bedford Square. Bloomsbury. Lontoo. Nyt

Chevron Savano ei ollut koskaan pahemmin perustanut tuhlaajapojan tarinasta. Itse asiassa olisi voinut sanoa, että hän inhosi juuri sitä Raamatun kertomusta sydämensä pohjasta ja hänen täytyi aina purra hammasta, kun joku otti sen kasvatusmielessä puheeksi.

Täivaassa vallitsee suuri ilo, kun tuhlaajapoika palaa laumansa pariin.

Niinkö? Ihanko totta? Mutta entä sellainen poika, tai vaikka tytär, joka on asunut koko ikänsä lauman parissa, joka on painanut hommia vapaapäivät ja viikonloput pitkät varmistaakseen, että lauma on turvassa järjestäytyneeltä rikollisuudelta ja korruptiolta? Entä tytär, joka on uhrannut suurin piirtein koko elämänsä varmistaakseen, ettei laumaa vain uhkaa mikään? Entä se tytär? No, ilmeisesti sellainen tytär passitetaan Lontooseen vahtimaan ulkomailla sijaitsevaa todistajien turvataloa, mikä taas tuntui takuuvarmalta urakehityksen umpikujalta, jos häneltä kysyttiin.

Erikoisagentti Lawrence Witmeyer, hänen pomonsa FBI:n Los Angelesin -toimistossa, oli vakuuttanut hänelle, ettei kysy-

myksessä suinkaan ollut epävirallinen rangaistus siitä, että hän oli taannoin saattanut toimiston julkisuudessa varsin epäilyttävään valoon.

”Se on tärkeä tehtävä. Itse asiassa elintärkeä. WARPia on pidetty yllä jo kolmekymmentä vuotta.”

”Mitä se WARP edes tarkoittaa?” Savano oli kysynyt.

Witmeyer oli vilkaissut ruudullaan olevaa sähköpostiviestiä. ”Tuota... WARP: *Witness Anonymous Relocation Program*. Todistajien anonyymi uudelleensijoitusohjelma.”

”Se *anonyymi* on varmaan pantu mukaan vain sen takia, että nimeksi tulee WARP. Muuten se olisi WRP, ja se olisi aika onneton lyhenne.”

”Kai siitä piti saada hienon kuuloinen. Ne nimityypit tiedetään.”

Chevie oli raivoissaan. Oli päivän selvää, että toimisto halusi lähettää hänet piiloon Lontooseen, mistä toimittajat eivät löytäisi häntä.

”Minähän hoidin hommani. Minä pelastin monen ihmisen hengen.”

”Tiedän”, Witmeyer sanoi hetkeksi herkistyneenä. ”Chevron, sinä voit nyt valita. Kaikki muut ovat ottaneet eropaketin. Sinä olet kuusitoistavuotias, voit tehdä mitä haluat.”

”Paitsi tulla teille hommiin.”

”Sinä et ollut missään vaiheessa oikea agentti. Sinä olit virallinen tietolähde. Siinä on suuri ero.”

”Mutta minun virkamerkissäni luki *agentti*. Minun valvojani sanoi minua agentti Savanoksi.”

Witmeyer hymyili Chevielle kuin pikkulapselle. ”Me ajattelimme, että virkamerkit olisivat teistä nuorista hienoja. Että tuntisitte itsenne tärkeäksi. Mutta ei pelkkä virkamerkki agenttia tee.”

”Minusta oli tulossa oikea agentti. Minulle sanottiin, ettei minun tarvinnut muuta kuin hoitaa se tehtävä, ja pääsisin sen perusteella suoraan Quanticoon.”

”Sinulle sanottiin”, Witmeyer sanoi. ”Mutta mitään ei pantu paperille. Suostu nyt vain tähän. Tämä on hyvä tarjous. Ja jos olet aikasi hiljakseen, siihen Quantico-juttuun voidaan ehkä palata muutaman vuoden päästä.”

Tarjous ei juuri kiinnostanut Chevietä, mutta jos hän halusi oikeaksi erikoisagentiksi, Englanti oli ainoa vaihtoehto.

”Eli minä siis olisin siellä Lontoon-toimiston alaisuudessa?”

Witmeyer näytti tavallistakin juonikkaammalta. ”Et. Sinä olisit WARP:n organisaatiossa. Lontoon toimisto tutkii etupäässä viharikoksia ja sen sellaista. Sinun hommasi ei liity millään tavalla Lontoon päivittäiseen toimintaan. Siellä ei edes tiedetä sinusta mitään, ellet itse ota yhteyttä.” Witmeyer silmäili ympärilleen innoissaan, aivan kuin olisi ollut lausumaisillaan jotain suurta ja ihmeellistä. ”Itse asiassa sinun ei tarvitse tehdä siellä muuta kuin käydä koulu loppuun etäopetuksena.”

Chevie huokaisi. ”Eli menepäs lapsi takaisin kouluun siitä.”

”Ikävä sanoa, mutta sinä olet lapsi”, Witmeyer sanoi ja vilkaisi Chevien olan yli. Hän halusi jo päästä Cheviestä eroon ja liittyä muiden agenttien seuraan näiden lonksutellessa aseidensa lukkoja konttorin puolella. ”Saat kaksinkertaiset palvelusvuodet eläkettä varten. Parempaan en pysty. Eläkkeen voit ottaa tai jättää. Mutta oli miten oli, jos haluat jäädä toimiston leipiin, saat luvan lähteä Lontooseen.”

Niinpä Chevie oli ollut Englannissa yhdeksän kuukautta ja pitänyt silmällä metallikapselia, joka muistutti hämmästyttävästi Apollo-kuualuksen laskeutumismoduulia, etenkin siinä tapauksessa, että sellainen moduuli olisi varastoituna nelikerroksisen Yrjöjen aikaisen talon kellariin Bedford Squaren reunalle Bloomsburyn kaupunginosaan.

”Mitä me varsinaisesti teemme täällä?” hän oli kysynyt pomoltaan ensimmäisenä aamuna. Hänen pomonsa nimi oli uskomatonta kyllä agentti Orange, vaikka sen täytyikin olla jon-

kinlainen peitenimi, koska Orangen värit olivat pelkkää harmaata kiireestä kantapähän, aina lerppuvasta otsakiharasta aurinkolasien ja tyköistuvan puvun kautta hänen käsintehtyihin tupsukoristeisiin loafereihinsa.

”Me hoidamme kapselia”, sanoi viisikymmentävuotias agentti Orange, ja hänen skottilaisen korostuksensa vuoksi sana *hoidamme* kesti kolmisen sekuntia pidempään kuin sen olisi tarvinnut.

”Eli mitä me olemme, kapseliitteja vai?” Chevie kysyi. Hän kärsi yhä aikaerorasituksesta ja oli pahalla päällä.

Orange otti kysymyksen vakavasti. ”Tavallaan. Juuri niin, agentti Savano. Se kapseli tuolla kellarissa on sinun kirkkosi.”

Hän johdatti heidät halki eteisen, joka oli lavastettu kolmen tähden lontoolaishotellin aulaksi, unohtamatta rautaisia takka-puutelineitä ja pulloon rakennettua laivaa, mistä heidän matkansa jatkui kellariin panssaroidulle teräsovelle. Oven jälkeen alkoikin tavanomainen FBI:n tyyli. Chevie näki kymmenittäin kameroita betoniseinillä, käytävää reunustivat liiketunnistimet ja kaikenlaisia ihmiskunnan tuntemia datakaapeleita kulki pitkin harmaata seinäkourua.

”Hieno kouru”, Chevie sanoi kuivasti. ”Sopii sinun... kaikkeen.”

Orange rykäisi. ”Mainitsihan agentti Witmeyer, että olen sinun esimiehesi?”

”Ei”, Chevie valehteli. ”Hän sanoi, että olemme työpari.”

”Tuota on vaikea uskoa”, Orange sanoi. ”Se, että sanon sinua *agentiksi*, on pelkkää kohteliaisuutta. Sikäli kuin olen kuullut, sinut on jemmattu vähin äänin tänne Lontooseen, koska se teidän onneton *koululaisohjelmanne* meni päin mäntyä.”

He kulkivat pidätysselein ja hyvin varustellun sairastuvan ohi. Käytävä avautui pyöreäksi kammioksi, jossa oli kolmen metrin korkuinen pyramidimainen metallikapseli. Kapselia peittivät jäähdytysputkistot ja monimutkaisten vilkkuvalojen rykelmät.

”Tämä on WARP:n pääkallopaikka”, Orange sanoi ja taputti kapselia hellästi.

”Näyttää jonkun scifijutun joulukuuselta”, Chevie sanoi niin välinpitämättömänä kuin voimansa äärimmilleen ponnistaen suinkin pystyi.

Orange tarkisti näyttöjen lukemat. Hän näytti tosiaan tietävän, mitä teki.

”Osasin odottaa tuota asennetta”, Orange sanoi Chevieren vilkaisematta. ”Luin kansiosi. Tavattoman valaisevaa. Valmistuit erikoiskurssin priimuksena. Testitulokset ennätysmäisen hyvät jo noin nuorella iällä. Vaikeuksia auktoriteettien sietämisessä ynnä muuta ynnä muuta, ihan niin kuin elokuvissa.” Hän kääntyi viimein Chevien puoleen. ”Me molemmat tiedämme, miksi sinä olet täällä. Sinun porukkasi mokasi ja FBI sai hävetä, ja lisäksi siitä saattaa tulla ties mitä lakisotkuja, koska olet alaikäinen. Menit tyrimään kameroiden edessä Los Angelesissa, ja sen takia sinut lähetettiin ulkomaille hiljaiseen asemapaikkaan, mutta huolimatta siitä, miltä sinusta ehkä tuntuu, meidän työemme täällä on tärkeää. Enkä aio antaa sinulle yhtään löysiä, vaikka olisit minkä ikäinen.”

Chevie mulkoili häntä. ”Turha pelätä. En odota löysiä, ja samat myös sinulle.”

Orange työnsi kätensä kapseliin tarkistaakseen sen lämpötilan. ”Sepä hyvä. On enemmän kuin todennäköistä, että sinun löysäilemättömiä kykyjäsi ei tarvita lainkaan. Enimmäkseen sinun päiväsi kuluvat niin, että WARP-kapselista ei tule miestä, joten sinulla ei ole muuta tekemistä kuin suorittaa koulun kurssija. Mutta jos sattuisi käymään niin, että se hyvin tärkeä mies tulee kapselista, kun olen poissa, sinun täytyy pitää hänet hengissä. Pidät vain hänet hengissä ja hälytät minut apuun. Ei muuta.”

”Onko siellä nyt mies?”

”Ei ole. Kapseli on tällä hetkellä tyhjä, niin kuin se on ollut viimeiset kolmekymmentä vuotta.”

”Sinä opetit minut hyvin, Albert Garrick...”

Lontoon Bloomsbury, 1898. Riley tiesi, ettei pystyisi siihen. Hän ei ollut mikään murhaaja. Uskollisuutensa takeeksi oppipojan pitäisi silti tuikata taikuri Albert Garrickin valitsema uhri kuoliaaksi. Rileyn hämmästykseksi miehen henki kuitenkin pakenee, ja samalla Riley huomaa sinkoutuvansa aikamatkalle – tulevaisuudesta saapuneen uhrin mukana.

Lontoon Bloomsbury, nykyhetki. Edellisen operaationsa Los Angelesissa tyrinty FBI:n agenttikokelas Chevron Savano vahtii kellariin säilöttyä metallikapselia turhautuneena. Tytön kauhuksi säiliö alkaa salamoida, puoli metropolia pimenee ja kauhusta kankea aikakoneen matkustaja ilmoittaa tarvitsevansa hänen apuaan.

Samaan aikaan 1800-luvulle jäänyt kuolemantaikuri Garrick syöksyy madonreiän kautta Rileyn ja Chevronin jäljille. Jos murhanhimoisen mielipuoli onnistuu aikeissaan ja saa käsiinsä vuosisadan viimeisen aika-avaimen, vaarassa on FBI:n salaisen todistajien suojeluohjelman WARPin lisäksi moni muukin.

Salamurhaajan oppipoika on hulvaton aikamatkaseikkailu, joka tempaisee lukijansa viktoriaanisen ajan Englannista nykypäivään. Fantasiavelho Eoin Colferin uuden sarjan aloitusosa tarjoilee herkullisessa paketissa kauhun kylmänväreitä, kaaosta ja komediaa.

”*Salamurhaajan oppipoika* ilahduttaa Colferin faneja ja voittaa hänelle kasapäin uusiakin ystäviä.”

Guardian

84.2

www.wsoy.fi

www.eoincolfer.com

ISBN 978-951-0-39899-9

